

in mu s kljunom izruje iz čela trn. Ko je to storila, je padla kapljica krvi Odrašenikove na prsi male ptičice. Ta kapljica krvi se je razlila po njenem perju in ji pordečila vse prsi. Ko se je vrnila v gnezdo, ji porekó mladi: »Tvoje prsi so rdeče, bolj rdeče kakor vrtnica.«

»To je kapljica krvi iz Odrašenikovega čela,« odgovori tožno ptičica, »in ta barva se bo razgubila, kakor hitro se skopljem v potoku.«

Pa četudi se je mala ptičica še tolikokrat kopala, rdečkasta barva na njenih prsih ni nikdar več izginila. Ko so njeni mladiči odrasli, se je tudi na njihovih prsih svetlikala rdeča barva, kakor se svetlika od tistih dob perje vsake taščice do današnjega dne.

Kako je nastalo obdarovanje s pirhi.

(Češka legenda. — Poslovenil F. J.)

Prišla je pomlad. Sonce toplo greje. Po prašni cesti gresta dva popotnika. Mlajši je visok in dostojanstven, starejši pa ima sivo brado in plešasto glavo. Prvi je Jezus, drugi je sv. Peter. Hodita po svetu in delita blagoslov vsem, ki so dobri in pošteni.

Pot je dolga in težka in že se je videlo, da sta popotnika trudna.

»Sediva v travo, Gospod, da se mrvico spočijeva,« reče sveti Peter in pokaže na gosto travo, ki je rasla ob potu.

»Ali nisi prej rekel, da si lačen?« ga vpraša Jezus.

»Tudi lačen sem, Gospod. Vendar je trudnost strašnejša od lakote. Bojim se, da me stare noge ne bodo več mogle dolgo nositi,« odgovori sveti Peter ponižno, ker je videl, da Jezus ni bil pri volji, da bi sedla.

»Glej, saj je že blizu vas! Pojdi, bova šla k prvemu kmetu in ga bova poprosila za košček kruha, da si utešiva glad.«

Po teh Jezusovih besedah se je zopet vrnila svetemu Petru moč. Pospešil je korake, da bi čimprej dospela v vas.

V vasi sta stopila v prvo kočico. V nji je bila mlada žena, ki se ji je plaho držal za krilo majhen dečko. Bal se je nepoznanih ljudi.

»Ali je gospodar doma?« vpraša Jezus, potem ko ji je zaželel božjega blagoslova. Ona jima istotako ljubeznivo odzdravi.

»Ni ga doma. Odgnal je ovce na pašo,« odgovori žena in pogleda Jezusu v oči. Pri tem pogledu je začutila neizrečeno milino v svoji duši...

»Bi li smela prositi za mrvico kruha? Zelo sva lačna,« je govoril Jezus.

»Od srca rada bi vama dala, draga popotnika, toda v hiši ga nimam niti mrvice. Pred pol ure sem podrobila poslednji košček detetu v mleko. Jutri bo velika noč, pa sem ga pravkar zamesila, a v peč ga še nisem dala. Še nekaj ur bo trajalo, preden bo pečen.«

Na te besede zakokodaka na dvorišču kokoš.

»Ha, sedaj pa že vem, s čim vama morem postreči. Sedita, dokler vama ne prinesem,« reče žena in odide iz hiše v kokošnjak. Medtem je Jezus, ki je tako zelo ljubil otroke, vzal dečka v naročje.

Žena je našla v kokošnjaku polno gnezdo jajc. Hitro jih vrže v krušno peč, kjer je gorela grmada, pa jih pokrije z vročim pepelom. Ko so bila pečena, jih prinese popotnikoma.

»Jejta, Bog vama jih blagoslovi!« reče žena in odide v kuhinjo na delo.

Ko se je vrnila v hišo, ni bilo več tam popotnikov. Začudila se je in vzela metlo, da pomete lupine izpod klopi, pod katero so ležale. In glej! Vse lupine so bile iz zlata. Zdjaci je spoznala, da sta bila nepoznanca — božja popotnika. Pokleknila je in se zahvalila Bogu za milost, ki ji jo je bil dodelil. Nato je skuhalo lupine, jih zalepila na druga jajca in jih dala možu kot velikonočno darilo.

Od tedaj je žena vedno za veliko noč podarila vsakemu popotniku jajca, da bi ji morebiti zopet kdaj prišla taka sreča z zlatimi lupinami. Ali tega ni nikdar več dočakala. Tudi drugi ljudje se od tega časa dalje obdarujejo o veliki noči s pirhi — v spomin onega dogodka, ko je Jezus obdaroval siromašno ženo, ki ga je za veliko noč pogostila s pečenimi jajci.

Emanuel Kolman:

Kukavica.

*Od gozdov gre pomladni dih
na tiho v senčne loge.
O gozdi: tam je mehki mah,
o tam so ptice mnoge.*

*Tam smreke, jelke, bori,
vsi davni moji znanci.
Tam kukavica je doma — —
čuj, deček, pridni Franci,*

*čuj, poje, oj, ku-ku, ku-ku ...
kako glasno odmeval! —
Od jutra do večernih gor
veselo nam prepeva.*

Emanuel Kolman:

Jezus na križu.

Jožko hodi ob Savi, ki poje preko skal, šumi, hiti dalje skozi gozdove, mimo logov, mimo lok, mimo polj in travnikov, mest in vasi v daljne tuje kraje.

Kako lepa je tukaj pomlad, ko se vračajo topli dnevi in se v jutranje zarje ogrinjajo visoki hribi, strme gore in se po pobočjih planin utrinja rumeni svit zgodnjega sonca. Iznad dolin se dvigne lahka megla in zamre v